

thi saa skønner man ikke paa det efter Forholdene store Arbejde, den udretter for at støtte Værnet. Det glædede mig at høre, at den højtærede Minister anerkendte dette Arbejde. Jeg har ment det rigtigt, at gøre opmærksom paa dette Forhold, idet jeg haaber, at der ved Ministerens Velvillie maa kunne findes en tilfredsstillende Løsning i det kommende Aar — om det ikke bliver helt ad denne Vej, saa ad en anden.

Jeg gaar dernæst over til det store Avancementsspørgsmaal. Det forekom mig, at Ministeren hverken fremførte nogen virkelig Kritik af det gamle System eller noget Realitetsforsvar for det ny System, som han har indført. En af Delene, men helst begge maatte være fremkommet, hvis man skulde have følt sig i større Grad overbevist af den højtærede Ministers Betragtninger. For det første sagde Ministeren, at det var ganske vilkaarligt at sætte Direktørbesættelsen i Forbindelse med dette Spørgsmaal, den havde ikke noget med det at gøre. Det er ikke rigtigt, og der har Ministeren modsagt sig selv. Den højtærede Minister har nemlig senere erklæret, at Overvejelserne af dette System begyndte straks efter hans Ministertid, og da forhandlede han det baade med den afdøde Direktør og med de afgaaede kommanderende Generaler. Jeg vil dertil sige, at det havde været nok saa antageligt, om det havde været med de nuværende kommanderende Generaler, han havde forhandlet Sagen, thi de have Ansvaret. Det vidste jo alle, at det havde været General-løjtnant Zachariæes System i mange Aar, men at man hidtil havde ment ikke at burde antage det. Forhandlingen med Direktøren viser imidlertid, at Ministeren har tillagt Direktøren afgørende Indflydelse i de personelle Spørgsmaal. Det er ogsaa klart, at hvis han havde faaet ansat en ny Direktør, maatte han for hvert enkelt Valg først og fremmest have naaet Overenskomst med ham. Derved vilde der, siger jeg, være skabt en Instans af den aller- alvorligste Art, en Instans, som kunde have fagligt og personligt Kendskab og eventuelt have forhindret enkelte af de Forfremmelser, man ikke kan anerkende som forenelige med det ny System. Jeg mener derfor, at Ministeren ikke har Ret i, at det er vilkaarligt af mig at sætte Direktørposten i Forbindelse med dette Systems Anvendelse, tværtimod den staar i nøjeste Forbindelse dermed.

Saa siger Ministeren, at det er ikke farligt at faa unge Generaler. Jeg havde

udkastet den, om jeg saa maa sige halvt spøgende Bemærkning, at det er ikke vanskeligt at faa unge Generaler, men det er vanskeligt at blive af med dem igen. Dertil har Ministeren sagt, at det er det ikke, thi saasnart en General viste sig uduelig, skulde man nok blive af med ham. Det er nu ikke saa let, naar en Mand først har naaet den øverste Spids. Det er næsten endnu vanskeligere at blive af med en General end med en Minister. Det er en Kendsgerning, at de holde sig ret godt, naar de ere naaede derop. Desuden er det meget vanskeligt at paavise, at en General er uduelig, saa skulde da det Greb, man har gjort, være i ualmindelig Grad slet. I Almindelighed vil han, selv om han er den allerjævneste Mand af Verden, naar han først er kommen op paa den Plads, saa nogenlunde kunne klare sig; ja endog overmaade godt kunne fylde sin Plads. En Del af Generalens Arbejde er Kontorarbejde, og hertil har han Medhjælp. En anden Opgave er den ydre Optræden. Man vil huske Boulanger, han tog sig glimrende ud paa sin sorte Tunese, naar han red gennem Paris' Gader. Nu mener jeg ikke, at vi Danske just ere saa tilbøjelige til at lade os blænde af den Slags Skuespil som Franskændene — heldigvis —, men jeg vil dog tro, at det ikke er helt ligegyldigt, hvordan en Mand tager sig ud netop i den Stilling. Jeg har haft Lejlighed til at se en Oberst, om hvem jeg tør sige, at hans ikke mindste Betingelse var den at være udmærket velklædt og tage sig brillant ud til Hest; om Føringen i Marken kunde der maaske nok tvistes. Jeg vil derfor hævde, at det ikke er saa let, som Ministeren tror, at blive af med en saadan General, thi det er overhovedet svært at opdage, at han er uduelig. For Resten ere den højtærede Minister og jeg en Smule paa tværs af dette Spørgsmaal, thi min Kamp gaar slet ikke ud paa at forhindre, at der bliver unge Generaler, i alt Fald Generaler i en passende yngre Alder, saa at man kan forudsætte, som Ministeren meget rigtigt holder paa, at de have baade aandelig og legemlig Kraft tilbage til den høje og ansvarsfulde Stilling. Dette gælder for øvrigt ikke Generaler alene, det gælder i alle Embedsstillinger, og er man i de andre høje Embedsstillinger meget varsom med at gaa til saadanne Spring, er det naturligt, at man i endnu højere Grad er det her. Men det er altsaa ikke det, jeg bekæmper. Det, jeg bekæmper, er det System, som det kaldes — jeg skal senere